

heden som for Folket, at vi have haft den Institution, som vi kalde den danske Folkekirke.

Stiller man saa det Spørgsmaal: hvorledes vil dette Forslag nu virke, hvis det bliver ophøjet til Lov, hvorledes tager det nu paa den bestaaende Ordning, saa maa Svaret efter min Mening — og saaledes stiller Udvalgets Flertal sig — blive, at Forslaget tager med blød Haand paa de bestaaende Forhold, det rører ikke ved Menighedens og Kirkens indre Liv, det holder sig mere til de rent ydre Forhold. Alt det, der her er nævnt som Opgaver, som Menighedsraadene kunne faa med at gøre, høre ikke til Kirkens indre Liv. Man vil maaske sige: Præstekaldelsen hører dog dertil. Dertil vil jeg svare: Det gør Præstekaldelsen egentlig ikke, man maa nemlig huske paa, hvad det er for en Kaldelse, vi have, det er ikke en kirkelig Kaldelse, vi nu have. Men naar der tales saa meget om Kaldelsen af Præster, og at man ikke kan overlade den til Menighederne, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at man der tit forveksler Kaldelsen og Ordinationen, Indvielsen. Dersom det var denne, vi vilde lovgive om, vil jeg sige, at det var en konfessionsløs Rigsdag ikke rigtig kompetent til. Men det er slet ikke det, vi ville. Det er denne Forveksling, der er Skyld i, tror jeg, at mange have saa meget imod, at høre Tale om Menighedernes Ret til at kalde Præsterne.

Det, Forslaget her tager Sigte paa, det, der er Hovedformaalet, er efter min Mening at hjælpe til, at der kan komme et Samarbejde i Gang mellem Præst og Menighed. Det ser paa mange Steder sørgeligt ud i vor Tid, tror jeg, med dette Samarbejde. Det er et sørgeligt Forhold, naar Præst og Menighed staar saadan over for hinanden, som om de vare aldeles fremmede. Alt, hvad der bidrager til at bringe et saadant Samarbejde i Gang, mener jeg, maa hilses med Glæde, og det er dette, som jeg mener skulde være det gode ved en Lov som denne, at den vil bringe Præst og Menighed nærmere sammen. Man kan ganske vist sige, og jeg har hørt det sige, at det ikke er alle Steder, der er saadanne Betingelser, at det kan lade sig gøre. Det kan godt være, og der vil saa Loven selvfølgelig ikke komme til at virke. Det faar saa være, men der vil, det haaber jeg, efterhaanden som Loven kommer til at virke, blive flere og flere Steder, hvor et Samarbejde kan komme i Gang. Vort Folk har maaske en naturlig Skyhed for at have med kirkelige Sager at gøre, men

saa længe man staar aldeles umyndig over for disse Forhold, saa længe man ikke har nogen Ret til at medvirke, saa er det heller ikke saa underligt, om man i Beskedenhed holder sig tilbage. Det gælder her som alle Vegne, at er der Kræfter, man gerne vil have taget i Brug, har man en Forpligtelse til at kalde paa disse Kræfter, at de kunne komme frem. Og jeg føler mig ret overbevist om, at efterhaanden som det gaar op for Befolkningen, at den har noget at skulle have sagt over for kirkelige Spørgsmaal, vil ogsaa flere og flere melde sig til det Arbejde, som her fordres af dem. Der bliver paalagt Folk et Ansvar, og med Ansvaret og Forpligtelsen følger i Reglen ogsaa den gode Villie til at tage et Arbejde op, men saa længe man staar saaledes aldeles ansvarsløs og slet ingen Pligter har, kan man ikke godt forlange, at Folk skulde melde sig til Arbejdet.

Efter disse almindelige Udtalelser om, at Udvalgets Flertal haaber, at dette Forslag, hvis det gennemføres, skal virke til Velsignelse saavel for det danske Folk som Menighedslivet her iblandt os, gaar jeg over til at tale om de enkelte Ændringsforslag, som Udvalget eller dets Flertal har stillet. Og jeg skal da begynde med det Ændringsforslag, der findes i Betænkningen under Nr. 16. Det hedder i Ændringsforslaget, at vedkommende for at faa Valgret og Valgbarhed i et Aar skal have haft fast Bopæl i det Sogn eller Sognedistrikt, hvori paagældende paa Valghandlingens Tid opholder sig. I selve Forslaget hedder det, at man skal have haft Ophold i Sognet i et Aar, men det ønsker Udvalgets Flertal altsaa ændret til, at han skal have haft fast Bopæl i det Sogn eller Sognedistrikt, hvori paagældende paa Valghandlingens Tid opholder sig. Det kunde maaske synes at være ret ligegyldigt, hvilket af disse Udtryk der findes i Lovforslaget, om der kommer til at staa Ophold eller fast Bopæl. Udvalgets Flertal har imidlertid ment, at et Menneske kunde maaske godt have fast Bopæl i et Sogn, men en kort Tid have været borte fra Sognet, altsaa ikke opholdt sig der denne korte Tid, og at han derved muligvis, hvis Forslaget kom til at lyde, som det lyder, kunde blive udelukket fra Valgretten. For at forhindre det har Flertallet altsaa foreslaaet, at der i Stedet for „Ophold i Sognet“ skal staa „fast Bopæl“. Det næste Ændringsforslag findes under Nr. 17. Det er ligeledes til § 4. Der foreslaas der, at Punkt a. udgaar. Det er det Punkt, hvor